

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Πάσχος Μανδραβέλης

Η συμμαχία των πικραμένων

Αναφέραμε προχθές, με αφορμή την τροπολογία της τροπολογίας για το κόμμα Κασιδιάρη, ότι «στα μεγάλα θεσμικά ζητήματα –αυτά που δεν απασχολούν πολύ τον κόσμο, αλλά αφορούν την ποιότητα της Δημοκρατίας– η κυβέρνηση νομοθετεί στο γόνατο» (12.4.2023). Από την άλλη μεριά υπάρχει και η αντιπολίτευση στο γόνατο, που κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ... Ο κ. Βασίλης Χιώτης προσπαθούσε να καταλάβει τη μεταγραφή του κ. Ευάγγελου Αντώνη στα ψηφοδέλτια της «Προοδευτικής Συμμαχίας» (Π.Σ.), όπως είναι εσχάτως το... επίθετο του ΣΥΡΙΖΑ. Πόσο Προοδευτική μπορεί να είναι μια συμμαχία που «υιοθέτησε» τον πρώην αρχηγό της ΕΥΠ Δημ. Παπαγγελόπουλο επί Κώστα Καραμανλή και τώρα τον κυβερνητικό του εκπρόσωπο; Ο αναλυτής του ΣΚΑΪ είπε ότι «όταν ένα κόμμα βάζει κάποιον στα ψηφοδέλτια του το κάνει για δύο λόγους. Ή είναι στέλεχος του κόμματος και θεωρεί το κόμμα ότι είναι άξιο αυτό το στέλεχος να το εκπροσωπήσει στη Βουλή, ή κάνει τη λεγόμενη “διεύρυνση”, δηλαδή παίρνει ένα πρόσωπο από άλλο κόμμα γιατί θεωρεί ότι αυτό θα φέρει τις ψήφους του. Ο κ. Αντώνης ούτε το ένα είναι ούτε το άλλο (...) Το 2012 που είχε κατέβει στη Β' Αθήνας με τη Ν.Δ. είχε 4.400 ψήφους (...) Το μόνο κοινό που έχουν (ΣΥΡΙΖΑ – Αντώνης) είναι ότι θέλουν να πτηθεί η Νέα Δημοκρατία και ο κ. Κυριάκος Μητσοτάκης» (10.4.2023).

Αυτό μετέδωσε την ίδια μέρα και ο κ. Αντώνης Αντζολέτος, που κάνει πολύ καλό ρεπορτάζ στον ΣΥΡΙΖΑ. Στην Κουμουνδούρου λένε ότι «τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ είναι πολυσυλλεκτικά. Η δυσανεμία για την κυβέρνηση δεν είναι μόνο από την Αριστερά, είναι και από ένα κομμάτι της Κεντροδεξιάς, οπότε ο Αλέξης Τσίπρας έρχεται να κλείσει το μάτι σε αυτό το συγκεκριμένο κοινό». Με άλλα λόγια, η Π.Σ. δεν έπρεπε να λέγεται «Προ-

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΚΡΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

οδευτική Συμμαχία», αλλά «Πικραμένη Συμμαχία», ή έστω «Συμμαχία των Πικραμένων από την Κυβέρνηση» (ΣΠΑΤΚ). Βεβαίως, υπάρχουν πολλοί ακροδεξιοί που είναι κολωμένοι με τον κ. Μητσοτάκη, αλλά αυτούς τους συμμαζέψε ο ΣΥΡΙΖΑ την προηγούμενη φορά, την Πρώτη Φορά «Αριστερά». Το πρόβλημα είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έμαθε από τα λάθη του. Οσο βραχυπρόθεσμα και ευκαιριακά κυβέρνησε την πρώτη φορά, με αποτέλεσμα την τραγική κατάληξη τον Ιούλιο του 2015, έτσι υπόσχεται

να κυβερνήσει και τώρα. Με «Αντωνομαζώματα» και διαβολοσκορπίσματα των εισοδημάτων και των καταθέσεών μας. Δεν κατανοούν ότι η πολιτική –ακόμη και στις λεπτομέρειές της, όπως είναι η κατάρτιση των ψηφοδελτίων– πρέπει να γίνεται με βάση αρχές και όχι με κάποιο γινάτι για τον κ. Μητσοτάκη τώρα και με το ΠΑΣΟΚ παλιότερα. Δεν έμαθαν ότι το γινάτι βγάζει μάτι, το μάτι των συνεργασιών με το ΠΑΣΟΚ, που τώρα θέλουν να επιτύχουν.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Βαγγέλης Δεληπέτρος

Οι λακέδες της εξουσίας

Υπάρχουν κάποιοι, όχι λίγοι, που όποτε η κυβέρνηση αντιμετωπίζει πρόβλημα σπεύδουν να τη συνδράμουν, λες και με τόσους μετακλητούς, τόσα πετωμένα ΜΜΕ και τόσα γραφεία «επικοινωνίας» ενταγμένα στο σύστημα της έχει ανάγκη τη δική τους βοήθεια. Λες και είναι υποχρεωμένοι να μιλήσουν και μάλιστα να πουν πράγματα που θα τύχουν της πρωθυπουργικής ευαρέσκειας ή έστω της ευαρέσκειας του Σκέρτσου, από τον οποίο ελπίζουν να πει μια... καλή κουβέντα στον αρχηγό!

Και όλοι αυτοί λένε πάντοτε τα ίδια, σαν να έχουν περάσει ένα ταχύρρυθμο σεμινάριο, σαν κάποιος πρωί πρωί αξιμέρωτα να τους έστειλε πέντε παραγράφους με αυτά που πρέπει να λένε ή μάλλον να μηρκαίνουν χωρίς πολλή σκέψη και χωρίς να ερευνήσουν το παραμικρό.

Δεν είναι όλοι τους άκυροι, έχουν ή είχαν ικανότητες που έδειξαν στο παρελθόν, κυρίως γράφοντας ή δημοσιογραφώντας οι περισσότεροι και κάνοντας βόλτες από μικρόφωνο σε μικρόφωνο ορισμένοι. Αλλά γί-

νονται άκυροι με αυτά που λένε, καθώς αποπνέουν σε κάθε (μα κάθε!) περίπτωση μια οσμή χρησιμοποιημένης καμφοράς, σαν να είναι (όλοι, μα όλοι!) γερασμένοι ραβδούχοι του Βυζαντινού έπαρχου που θέλουν να μας πείσουν ότι εξακολουθούν να είναι στα πράγματα.

Αλλά πώς να μας πείσουν όταν έπειτα από μια τραγωδία σαν κι αυτή στα Τέμπη πίνουν στο στόμα τους τον σταθμάρη, τον μηχανοδηγό, τον κλειδούχο, τα ξαδέλφια και τους μπατζανάκηδες τους αλλά κάνουν σαν να μην υπάρχουν στα ελληνικά οι λέξεις υπουργός και πρωθυπουργός και πολύ περισσότερο Καραμανλής, Γεραπετρίτης, Μητσοτάκης;

Δεν γίνεται να μας πείσουν όταν βλέπουμε τους κινηματογράφους του κέντρου της Αθήνας να ετοιμάζονται για λουκέτο επειδή έτσι αποφάσισαν κάποιοι «επενδυτές» της τουριστοπόλης του Μπακογιάννη κι αυτοί να αρχίζουν, όλοι μαζί, σαν χορωδία, να μας ψέλνουν ότι αυτή είναι η μοίρα των κινηματογράφων όταν δεν κόβουν εισιτήρια, αδιαφορώντας για την

πραγματικότητα που τους βγάζει τη γλώσσα. Δεν μπορούν να μας πείσουν όταν «εξαφανίζονται» επιτηδείες από τη ρητορική τους την παρουσία εκατοντάδων και χιλιάδων υποστηρικτών τόσο του κινηματογράφου όσο και μιας Αθήνας που θα έχει και κατοίκους και όχι μόνο επισκέπτες.

Και βέβαια είναι αδύνατον να μην τους δούμε όπως ακριβώς είναι: νεοφιλελεύθεροι που έχουν αναλάβει εργολαβικά να κάνουν το μαύρο άσπρο, λαλίστατοι για τους... στρατηγικούς κακοπληρωτές όταν μιλάνε για τα χρέη των απλών ανθρώπων, αλλά «σιωπηλοί» όταν γίνεται λόγος για τις αμαρτωλές τράπεζες, τα αφιονισμένα funds και τους «ημέτερους» με τις ειδικές ρυθμίσεις. Και τότε, όταν αποκαλύπτεται, είτε στα social media είτε στα συστημικά Μέσα παρά την προστασία από τους «οικοδεσπότες», η μεγάλη τους ελαφρότητα και η αφύσικη ιδιότητά τους, οι πάντες αντιλαμβάνονται ότι τα «καινούργια ρούχα» τους δεν είναι παρά τα πιο παλιά της Ιστορίας, αυτά που πάντοτε φορούσαν οι λακέδες της εξουσίας.